

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 11

ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ἡ διὰ τῆς λατρείας ἐκδήλωσις οἵαςδήποτε θρησκείας εἶνε στενωτάτα συνδεδεμένη πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν θιασωτῶν αὐτῆς ἐπιδράσεις τῆς. Διότι ἡ λατρεία στηρίζει ὡρισμένα ἰδεώδη, τὰ δὲ ἰδεώδη ταῦτα παράγουν ὡρισμένα ἀποτελέσματα.

Προκειμένου περὶ τοῦ ἰδεώδους τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος, θὰ ἤρκουν βεβαίως αἱ μαρτυρίαι διαφόρων ἀντιπροσώπων τῆς ἀπιστίας· τὴν καλλιτέραν ὅμως μαρτυρίαν ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως ἡ Καινὴ Διαθήκη, περὶ αὐτῆς δ' εἶπεν ὁ Ἀζὼν Στ. Μίλλ ὅτι «ἐντολαί τινες τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ περιεχόμεναι, ἀνάγουν τὴν ἠθικὴν τελειότητα εἰς ὕψος ἀνέφικτον». Ἐπι τελειότερον καὶ πληρέστερον δύναται τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες νὰ ἐκφρασθῇ ὡς «κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ», ὁποῖαν διετύπωσεν ὁ Χριστὸς ἐν τῇ γνωστῇ ἀπαντήσῃ του πρὸς τὴν παράκλησιν τοῦ Φιλίππου. «Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν»· καὶ ὁ Κύριος : «ὁ ἑώρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα... ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί».

Τὸ ἰδεῶδες ὅμως τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς θεωρητικόν. Ἡ περὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς καθαρωτάτη καὶ ὑψίστη αὐτὴ παράστασις εἶνε ἀρρηκτικῶς συνδεδεμένη μετὰ κανόνας διαγωγῆς. Τοῦτο κυροῦται ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων του. Προκαλοῦμεν ὅλον τὸν κόσμον τῶν ἠθικολόγων νὰ μᾶς δώσουν καὶ ὅπωςδῆποτε παρόμοιον πρὸς τὸ πρόγραμμα ἐκεῖνο τῆς ἠθικῆς ποῦ περιέχεται εἰς τὸ ἰβ' κεφάλαιον τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, εἰς τὸ δ' κεφ. τῆς πρὸς Ἐφεσίους, τὸ γ' τῆς πρὸς Κολοσσαεῖς ἢ εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου. Ὡς πρὸς δὲ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἰδεώδους τούτου τὰ πράγματα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν. Βεβαίως, αἱ ἐν τῇ ἠθικῇ ζωῇ τῶν χριστιανῶν ἀντιφάσεις εἶνε καὶ πολλαὶ καὶ σπουδαταί, ἐπὶ τοῦ θέματος δὲ τούτου ἀρκετὰ ἔγραψαν καὶ οἱ παλαιοὶ κυνικοὶ καὶ σκεπτικισταὶ καὶ περὶ προσώπων καὶ περὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν. Πάντοτε ὅμως παρέβλε-

πον τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅσον περισσότεραι εἶνε αὐταὶ αἱ ἠθικαὶ ἀντιφάσεις, τόσον περισσότερον ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἰδεώδους, τὸ ὁποῖον οἱ ἐπικριταὶ προσεπάθουν μὲν νὰ πραγματοποιήσουν, ἀλλὰ πάντοτε ἀνεπιτυχῶς. Ὅσα πυκνότερα εἶνε ἡ σκιά, τόσῳ ἰσχυρότερον εἶνε τὸ παράγον αὐτὴν φῶς. Ὅρθῶς ἐλέχθη ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ἀγάπη γεννᾷ ἀγάπην, εἶνε λίαν δυνατόν νὰ ἐπιτύχη τις τοιαύτην πρὸς τὸν Χριστὸν ἐγγύτητα, ὥστε νὰ ἦνε δι' οἰουδήποτε τρόπου ἀνέκφραστος, ἢ, μᾶλλον, ἐκφραστὴ διὰ μόνης τῆς μοναδικῆς παυλείου ρήσεως «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Τοιοῦτο ὅμως συναίσθημα ἄγει ἀναγκαίως εἰς τὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην. Καὶ δὲν ἐνδιαφέρει τὸ ποῖόν τῶν ἀνθρώπων τούτων· δυνατόν νὰ εἶναι εὐάρεστοι ἢ δυσάρεστοι. Ὡς ἀδελφοὶ ὅμως τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἀντικείμενον τῆς μέχρι ζωῆς καὶ θανάτου ἀγάπης Του, πρέπει νὰ ἦνε προσφιλῆς εἰς ὅσους προσφιλῆς εἶνε Αὐτὸς ὁ Χριστός.

Ἐὰν μᾶς ἦτο δυνατόν νὰ κατέχωμεν ἄρτιον τὸν κατάλογον τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς εἴκοσι χριστιανικὰς αἰῶνας ἀνεδείχθησαν κατὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός των, ἢ κατὰ μόνην τὴν τελευταίαν ἐκανοντασίαν ἐπέδειξαν τὴν μᾶλλον εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ἀπεδεικνύομεν ὅτι ἡ καταπληκτικὴ πλειονότης των εἰς πάσας τῆς ζωῆς τὰς σφαίρας ἀνήκει εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ὑπάρχουν καὶ τοιοῦτοι μὴ χριστιανοί, θὰ εἰμποροῦσαν ἀλλά γε νὰ δισχυρισθοῦν ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς εἶχον δὲν ὀφείλουσαν εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν : ὅτι καὶ σήμερον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πανανθρωπίνης ταραχῆς, τῶν ἀνησυχητικῶν θορύβων καὶ τῆς παγκοσμίου συγχύσεως, τὸ πραγματικὸν «ἀλας τῆς γῆς» καὶ τὸ ἀναντιρρητὸν «φῶς τοῦ κόσμου» δὲν ἀποτελοῦν τάχα ὅσοι ὑπὸ τὰς ἐκτάκτως συγκλονιστικὰς συνθήκας προσπαθοῦν νὰ κατασκευάσουν τὴν ζωὴν καὶ τὸν χαρακτῆρά των κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε εὐρίσκοντο πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ ;

Ἴδου ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ διὰ τῆς λατρείας ἐπὶ τῶν ἀτόμων ἐπίδρασις τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ

Ε'. Τετάρτη περίοδος του βίου του 'Αβραάμ.
Γενέσ. 22, 1, 25, 11.

I. Θυσία του 'Αβραάμ και η άμοιβή αυτού. Γενέσ. 22, 1-19. 1ον. 'Η θυσία. στ. 1-14. α') 'Η «δοκιμαστική» διαταγή του Θεού, στ. 1-2. β') Προπαρασκευη δια την θυσίαν, στ. 3. γ') 'Ο τόπος της θυσίας: τὸ ὄρος Μωριά, στ. 4. δ') Τραγικός διάλογος του 'Αβραάμ και του 'Ισαάκ, στ. 5-8. ε') Δραματική ταχεία περιγραφή της στιγμῆς της θυσίας, στ. 9-10. στ.) 'Η ἐκ θαύματος ἀπελευθέρωσις του 'Ισαάκ, στ. 11-13. ζ') 'Ονομασία του τόπου: «Κύριος εἶδεν», στ. 14. 2ον. 'Ανανέωσις και βεβαίωσις τῶν πρὸς τὸν 'Αβραάμ θείων ἐπαγγελιῶν, στ. 15-19. α') 'Ο Θεὸς ἐκφράζει τὴν πλήρη αὐτοῦ ἰκανοποίησιν ἐπὶ τῇ πλήρει πίστει γενναιοφροσύνη του 'Αβραάμ, στ. 15-16. β') Ἐδλογία πληθύνσεως τῶν ἀπογόνων του 'Αβραάμ, στ. 17α. γ') Ἐδλογία μελλοντικοῦ θριάμβου κατὰ τῶν ἐχθρῶν, στ. 17β. δ') Ἐδλογία του κόσμου ἐν τῷ προσώπῳ του Χριστοῦ, στ. 18. ε') 'Ο 'Αβραάμ κατοικεῖ εἰς τὸ «φρέαρ του ὄρκου», στ. 19. II. Οἱ ἀπόγονοι του Ναχώρ. Θάνατος και ταφή της Σάρρας. Γεν. 22, 20-23, 20. 1ον. Οἱ ἀπόγονοι του Ναχώρ, Γενέσ. 22, 20-24. α') 'Αγγελία πρὸς τὸν 'Αβραάμ ὅτι ἐγέννησεν ἡ ἀνεψία του Μελλά, στ. 20. β') Οἱ ὀκτὼ υἱοὶ του Ναχώρ ἐκ της Μελλά, στ. 21-23. γ') Οἱ ἐκ της παλλακῆς αὐτοῦ Ρεῦμα τρεῖς υἱοὶ του, στ. 24. 2ον. Θάνατος και ταφή της Σάρρας. Γενέσ. 23, 1-20. α') χρόνος ζωῆς της Σάρρας: ἔτη 127. στ. 1. β') Τόπος θανάτου της Σάρρας, τὸ πένθος του 'Αβραάμ, στ. 2. γ') 'Αγορά τόπου πρὸς ταφήν της Σάρρας, στ. 3-16. δ') 'Η ταφή, στ. 17-19. ε') 'Η πρώτη σταθερὰ κτήσις του «ἐκλεκτοῦ λαοῦ» ἐν Χαναάν, στ. 20.

III. 'Ο γάμος του 'Ισαάκ μετὰ της 'Ρεβέκκας, Γενέσ. 24, 1-67. 1ον. 'Η ἀποστολή του 'Ελιέζερ, στ. 1-9. 2ον. Ταξείδιον και ἀφίξις του 'Ελιέζερ εἰς Μεσοποταμίαν, στ. 10-28. α') 'Η ἀφίξις, στ. 10-11. β') 'Η προσευχή του 'Ελιέζερ, στ. 12-14. γ') Συνάντησις Ρεβέκκας και 'Ελιέζερ, στ. 15-28. 3ον. 'Η διαπραγματεύσις τῶν γάμων 'Ισαάκ και 'Ρεβέκκας, στ. 29-54α. α') Δεξίωσις του 'Ελιέζερ ὑπὸ του Λάβαν, στ. 29-32. β') 'Ο 'Ελιέζερ ἐκθέτει εἰς τὸν Λάβαν τὰ της ἀποστολῆς του, στ. 33-49. γ') Λάβαν και Βαθουήλ συγκατατίθενται διὰ τὸν γάμον, στ. 50-51. δ') Εὐχαριστίαι του 'Ελιέζερ, χαρὰ ἐπὶ τῇ αἰσίῳ ἐκβάσει τῶν διαπραγματεύσεων, στ. 52-54α. 4ον. 'Αναχώρησις της 'Ρεβέκκας, στ. 54β-61. 5ον. 'Η συνάντησις 'Ισαάκ και Ρεβέκκας και ὁ γάμος αὐτῶν, στ. 62-67.

IV. Τὰ τελευταῖα ἔτη του βίου του 'Αβραάμ, Γενέσ. 25, 1-11. 1ον. 'Ο 'Αβραάμ και ἡ Χεττοῦρα, στ. 1-4. 2ον. Τελευταῖαι πράξεις του 'Αβραάμ ἐν εἰδει διαθήκης, στ. 5-6. 3ον. Θάνατος και ἐνταφιασμός του 'Αβραάμ, στ. 7-11. α') Σύνολον τῶν ἐτῶν ζωῆς του 'Αβραάμ, στ. 7. β') 'Ο θάνατός του, στ. 8. γ')

'Η ταφή, στ. 9-10. δ') 'Ισαάκ διαδέχεται τὸν 'Αβραάμ ἐν ταῖς θείαις 'Επαγγελίαις, στ. 11. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. 'Εν στίχῳ 8 ἔχομεν ἐκδηλον ἀπόδειξιν ὅτι οἱ 'Ισραηλίται ἐπίστευον εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Γενεαλογικὸς κλάδος του 'Ισμαήλ,
Γενέσ. 25, 12-18.

1ον. Τίτλος του Τμήματος. 'Υπόμνησις καταγωγῆς του 'Ισμαήλ, στ. 12. 2ον. Τὰ δνόματα τῶν υἱῶν του 'Ισμαήλ, στ. 13-16. 3ον. Σύνολον τῶν ἐτῶν ζωῆς του 'Ισμαήλ, στ. 17α. 4ον. Θάνατος αὐτοῦ στ. 17β. 5ον. Αἱ καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς φυλῆς αὐτοῦ χῶραι, στ. 18.
E. I. K.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

Περὶ εἰσπράξεως καθυστερουμένων
προσόδων ναῶν.

'Αριθ. Πρωτ. 58 278. 'Εν 'Αθήναις τῇ 10 Σεπ)βρίου 1937.
'Αριθ. Γνωμοδοτήσεως 872.

Τὸ 'Υπουργεῖον Ὀρθοσκευάτων και 'Εθνικῆς
Παιδείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν Ὀρθοσκευάτων.

Εἰς ἀπάντησιν του ὑπ' ἀριθ. 1812 ἐγγράφου τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, προκληθέντος ὑπὸ του Σεβ. Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης, δι' οὗ ἐρωτᾶται κατὰ τίνα τρόπον δέον νὰ εἰσπράττωνται αἱ καθυστερούμενα πρόσδοι τῶν 'Ι. Ναῶν κλπ., ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούθῃ γνώμη μου, ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

'Ο περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν Κώδιξ του ἄρθρ. 55 και 56 καθόρισε τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐσόδων τῶν Ναῶν. Ἔσοδα δὲ εἰσπραττόμενα κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 55 και 56 διαγραφόμενον τρόπον, εἶναι πάντες οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 49 καθοριζόμενοι πόροι τῶν Ναῶν και εἰδικῶς οἱ ἐν ταῖς παραγράφαις 1, 2, 4 και 7 ὡς δεκτικοὶ καθυστερήσεως. Πόροι δὲ ἢ ἔσοδα καθυστερούμενα λογίζονται οἱ καθιστάμενοι ἀπαιτητοὶ μετὰ τὰ τὴν πάροδον ὑπὸ του Νόμου προσημίας ἢ μετὰ γενομένην ὄχλησιν πρὸς καταβολήν. Κατὰ τὴν παράγραφον α' του ἄρθρου 55, γενικὴν οὖσαν και ἀφορῶσαν πᾶσαν εἰσπραξίν οἰουδήποτε κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἐσόδου, ἐνεργεῖται ὑπὸ του Ταμίου του Ναοῦ ἐπὶ διπλοτύπῳ εἰσπράξει. Προκειμένου ὅμως περὶ καθυστερουμένων ἐσόδων, τὸ ἄρθρον 56 δέεινε τὰς καθυστερουμένας εἰσφορὰς τῶν ἐνοριτῶν ἀπὸ τὰ καθυστερούμενα ἔσοδα τῶν Ναῶν, τὰ προσερχόμενα ἐκ τῶν πύργων αὐτοῦ. Καὶ ἢ μὲν εἰσπραξίς δι' ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν τῶν ἐνοριτῶν πραγματοποιεῖται δι' ἐντάλματος, ἐκδιδόμενον μετ' ἀπόφασιν του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου και ἐντολῇ του Δικαστικοῦ μέλους αὐτοῦ ἢ του ἀρμοδίου Δημοσίου Ταμίου, ἢ δὲ εἰσπραξίς τῶν καθυστερουμένων ἐσόδων του Ναοῦ, προσερχομένων ἐκ τῶν πύργων αὐτοῦ, λαμβάνει χώραν κατὰ τὰς διατάξεις του Νόμου περὶ εἰσπράξεως Δημοσίων Ἔσόδων, ἀνευ ἀναμίξεως δὴλον του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἢ του Δικαστικοῦ μέλους αὐτοῦ. Κατὰ ταῦτα αἱ εἰσπράξεις τῶν καθυστερουμένων ἐσόδων του Ναοῦ

ἐκ τῶν πόρων αὐτοῦ, πλὴν τῶν καθυστερουμένων εισφορῶν, ἐνεργεῖται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου Ταμίου, ὅστις ἐπ' οὐδενὶ δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ὑπέχων εὐθύνην ἀρνήσεως ὑπηρεσίας. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτη περιπτώσει ἐνδείκνυται ἢ εἰς τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν διαμαρτυρία τῆς ἐνορ. Ἐπιτροπείας ἢ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τῆς τοιαύτης ἀρνήσεως τοῦ Ταμίου.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΟΞΦΟΡΔΗΣ ΚΑΙ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

[τέλος]

Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου ἦτο ἡ διακρίβωσις τῶν μεταξὺ τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν ὑπαρχουσῶν κοινῶν περὶ πίστεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀντιλήψεων. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ, ἤδη ἀπὸ τῆς β' ἡμέρας, διηρέθη τὸ συνέδριον εἰς 4 τμήματα, ἐξ ὧν τὸ μὲν α' ἀνέλαβε τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς Θείας χάριτος, τὸ δὲ β' ἡσχολήθη περὶ τὸ ζήτημα τῆς «Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ», τὸ γ' περὶ τὸ ζήτημα «τῶν μυστηρίων» καὶ τὸ δ' ἐπραγματεύθη «περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ λατρείᾳ». Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν συζητήσεων ἕκαστον τῶν ζητημάτων τούτων ὑποδιηρέθη εἰς ὑποτιμήματα. Ἐνταῦθα δ' ἐγένετο ἡ κυρία ἐργασία τοῦ συνεδρίου, τεθεισῶν ὡς βάσεων τῶν συζητήσεων ἐντύπων εἰσηγήσεων, ἐν αἷς εἶχον ἀποκρυσταλλωθῆ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιτροπειῶν τὰ πορίσματα τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν τε καὶ προφορικῶν συζητήσεων ἐπὶ τῶν εἰρημένων θεμάτων, εἰς αἷς εἶχε λάβει ἐνεργὸν μέρος καὶ ἡ ἑλληνικὴ θεολογία¹. Ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπείας ὁ μὲν σ. Μητροπολίτης: Θουαίρων, ὡς ἀντιπρόεδρος τοῦ συνεδρίου, ἀνέλαβε τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ πάντων τῶν τμημάτων, ὁ δὲ κ. Ἀλιβιζᾶτος μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τοῦ γ' τμήματος, οὗ ἐξελέγη καὶ ἀντιπρόεδρος, ἐγὼ δὲ μετέσχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ γ' τμήματος. Ἐν τῷ τμηματί μου (οὗτινος εἰρήσθω ἐν παρόδῳ προήδρευσε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας Κουάκερος) καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ, παρὰ τὴν θεμελιώδη σπουδαιότητά του, ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία ἀντεπροσωπεύετο μόνον διὰ δύο ἀντιπροσώπων ἀπέναντι πολυαριθμῶν διαμαρτυρουμένων, πολλὰκις ἔλαβον τὸν λόγον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὀρθοδόξων ἀντιλήψεων, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ζητήματα τῆς θεοπνευστίας τῆς Βίβλου, τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἀμφιβίλλω, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ὀρθοδόξου ομάδος θὰ ἐπετέλεσαν τὸ καθήκον αὐτῶν

1. Ἐκτὸς τοῦ κ. Ἀλιβιζᾶτου, ὅστις εἶχεν ἀποστείλει δύο εἰσηγήσεις, μίαν «περὶ Θ. χάριτος» καὶ ἑτέραν «περὶ μυστηρίων», ἀπέστειλα καὶ ὁ κ. Π. Τρεμπέλας εἰσήγησιν «περὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου». Ἐγὼ δὲ, ἀπερροφημένος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐμῆς Εἰσιγωγῆς εἰς τὴν Π. Διαθήκην, ἀπεποιήθην μετὰ λύπης τὴν ὑπὸ τοῦ Γραφείου τοῦ συνεδρίου τούτου αἰτηθεῖσαν συνεργασίαν μου.

ἐν τοῖς οἰκείοις τμήμασιν. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τοῦ συνεδρίου ὠμίλησα κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν «περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», τοῦ κ. Ἀλιβιζᾶτου ὁμιλήσαντος ἐνώπιον αὐτῆς τὴν ἐσπέραν τῆς 8 Αὐγούστου «περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας».

Αἱ κατὰ τμήματα συζητήσεις τοῦ συνεδρίου ἐξηκολούθησαν ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἡμέρας, τὰ δὲ συμπεράσματα τῶν συζητήσεων τούτων περιελήφθησαν καὶ ἐνταῦθα εἰς ψηφίσματα, αὐτὰ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὀλομελείας κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας τοῦ συνεδρίου ἡμέρας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεία πρῶτηρησεν, ὅτι τὰ ψηφίσματα ταῦτα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ συμβιβασμοῦ ποικιλωτάτων καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων ἐκδοχῶν¹, καὶ δὴ οὐ μόνον διαφορῶν ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευτικῶν συγκροτημάτων, ἀλλὰ καὶ διαφορῶν θεολογικῶν κατευθύνσεων καὶ ἀτομικῶν ἔτι γνωμῶν διαφορῶν συνέδρων, περιεῖχον ἀορίστους καὶ διφορούμενας ἐκφράσεις, ὡς καὶ ἐκφράσεις φανερῶς ἢ λανθάνοντως ἀσυμβίβαστους πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, τούτων πάντων ἐνεκεν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ ἀρκεσθῆ εἰς τὰς ἐν τοῖς τμήμασι γενομένας παρατηρήσεις, ἀλλὰ τῇ ἐπιμονῇ τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπείας, ὡς καὶ τῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ καταθέσῃ δήλωσιν σχετικὴν πρὸς τὰ εἰρημένα ψηφίσματα, ἣν καὶ ἀνέγνωσεν ἀγγλιστὶ ἐνώπιον τῆς γενικῆς συνελεύσεως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπ' αὐτῶν συζητήσεως ὁ σ. Μητροπολίτης Θουαίρων. Ἐν τῇ δηλώσει δὲ ταύτῃ, ἣτις ἐντολῇ τοῦ προέδρου τοῦ συνεδρίου ἐκυκλοφόρησεν αὐθιμῶρον καὶ γερμανιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ βαθεῖαν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τοῦ συνεδρίου καὶ ἣτις ἐδημοσιεύθη ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» (1937, σ. 289 ἐξ.) οὐ μόνον ἐξεφῆροντο γενικαὶ καὶ μερικαὶ ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ψηφισμάτων κρίσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν ὀρθόδοξος ἐκδοχὴ διετυπώθη σαφῶς. Ἀκόλουθοι δὲ πρὸς τὴν δήλωσιν ταύτην ἀπέσχομεν τῆς ψηφοφορίας ἡμῶν μετὰ τῶν ἄλλων ἀντιπροσώπων τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Λατβίας². Σημειωτέον δ' ὅτι πρὸς ἐπι-

1. Καὶ ὅμως ἐν τῇ σελ. 4 τοῦ προγράμματος τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου διεπιστοῦτο εὐσκόπως, ὅτι τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῆς Λαζάνης (1927) κατενόησεν, ὅτι ἡ ἐνότης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἀναζητήσεως «διφορούμενων καὶ συμβιβαστικῶν τύπων (Ambiguous an comprommissing formulae) πρὸς περικάλυψιν καὶ ἀπόκρυψιν τῶν μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρος ὁμολογιῶν διαφορῶν. Ἐναντίον τῶν τοιούτων τάσεων ἀντεπεξέρχεται καὶ ὁ ἐπιφανὴς διαμαρτυρούμενος καθηγητῆς Karl Barth, ἀποκρούων τὴν ἐπιδίωξιν ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἐνοτικῶν τύπων διατυπωμένων οὕτως, ὥστε νὰ ἀποκρύπτονται μόνον, οὐχὶ δὲ νὰ αἰῶνται αἱ ὑπάρχουσαι διαφοραὶ (Kirche und Kirchen, 1935 σελ. 18). Πρβ. καὶ Δ. Μπαλάνου, Ἀνακοινώσεις ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Λαζάνης (1927).

2. Παρὰ τὴν ἀπέχθειάν μου πρὸς τὴν περιαιτολογία, ὅμως ἐπειδὴ πρόκειται περὶ λογοδοσίας πρὸς τὴν τμημασίαν μὲν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ἀνωτάτης μου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὡς μοι ἐπιτραπῆ νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι, ὡς θὰ ἐνθυμῶνται καλῶς καὶ ἄλλα μέλη τῆς ὀρθο-

τευξιν κοινῆς στάσεως τῶν ὀρθοδόξων ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ, ὁ Σ. πρόεδρος τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας ἐπανειλημμένως ἐκάλεσε τὰ μέλη αὐτῆς εἰς συνεδρίαν¹.

Τέλος ἄξιον μνησίας ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τε τῇ Ὁξφόρδῃ καὶ τῷ Ἐδιμβούργῳ παρεσχέθησαν ἡμῖν τοῖς ὀρθοδόξοις ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων. Ἀλλὰ μάλιστα ἰδιαίτερας μνησίας τυγχάνει ἡ πανηγυρικὴ ὀρθόδοξος λειτουργία ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ τελεσθεῖσα ἱερουργουῦντος τοῦ σ. Μητροπολίτου Θυατείρων, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιμανδρίτου κ. Κωνσταντινίδου, καὶ τῶν Ῥώσων Καθηγητῶν Βουλγαρῶν καὶ Φλορόβσκυ, καθ' ἣν παρέστησαν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου μετὰ πλλῶν ἄλλων ἑτεροδόξων ἐξ Ἐδιμβούργου κλπ. μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ὑόρκης ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐξ ἀμοτέρων τῶν συνεδρίων τούτων ἐντυπώσεις μου, ὀφείλω νὰ σημειώσω τὰ ἑξῆς.

δοξον ἀντιπροσωπείας, πρῶτοι μετὰ τοῦ Μ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Κωνσταντινίδου (τοῦ ὀφείλω καὶ ἐνταῦθα νὰ ἐξάρω τὸν ἐνθρον ζῆλον καὶ τὸν ἱεροπρεπῆ χαρακτήρα), ὑπεδείξαμεν τὴν ἀνάγκην τῆς καταθέσεως τοιαύτης δηλώσεως, καὶ οὖν τὴν ἀνάγκην ταύτην ἐτοσίσαμεν ἐπανειλημμένως καὶ ἰδιαίτερος καὶ ἐν Ἐδιμβούργῳ καὶ δὴ καὶ κατὰ τὰς κοινὰς συνάξεις πάντων τῶν ὀρθοδόξων, τινὲς τῶν ὁποίων «ἐθεώρουν περιττὴν τὴν τοιαύτην δήλωσιν, ἐφ' ὅσον ἐν τοῖς ἐπὶ μέρος μέρησιν θὰ ἐγίνοντο αἱ δέουσαι παρατηρήσεις καὶ ἐφοροῦντο μήπως παρεξηγηθῶμεν οὕτως ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων καὶ «παράσχωμεν λαβὴν εἰς ἐπιθέσεις ἐκ μέρους αὐτῶν». Τέλος, μετὰ τινος δισταγμοῦ, συμφωνήθη ἡ κατατεθῆ ἡ δήλωσις, ἣς ἡ σύνταξις ἀνετέθη εἰς τὸν Σ. Μητροπολίτην Θυατείρων καὶ ἡ ἐγκρισὶς ἐδόθη ὑπὸ τῆς ὀλομελείας μετὰ πολλὰς ἐπ' αὐτῇ συζητήσεις· ἄλλ' ὅμως πλεῖστοι τῶν Ῥώσων ἀντιπροσώπων μετὰ τῶν Βουλγαρῶν δὲν ἐδέχθησαν, δυστυχῶς, τὴν ἐπίμονον πρότασιν τοῦ ὑποφαινομένου καὶ τοῦ κ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, ὅπως σημειωθῆ ἡ ἡτῶς ἐν τῇ δηλώσει, ὡς ἐπρεπε καὶ ὡς εἶχε συμβῆ καὶ ἐν Λαζάνῃ, ὅτι «διὰ πάντας τοὺς ἐν τῇ δήλωσει ἐπιθεμένους λόγους· ἡ ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεία θέλει ἀπόσει τῆς ψυφοφορίας». Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἀντιπρόσωποι, πάντες, ὡς καὶ ὁ τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἐκ τῶν Ῥώσων ὁ αἰθαιομολογ. καθηγητῆς κ. Φλορόβσκυ, εἶτε δὲ καὶ ὁ αἰθαι. ἀντιπρόσωπος τῆς ἐκκλησίας τῆς Λατβίας κ. Janzon, ἀπέσχεον τῆς ψυφοφορίας τῶν τε ψηφισμάτων καὶ τοῦ διαγγέλματος τοῦ συνεδρίου. Σημειωτέον, ὅτι ἐν τῇ ἀπέσχον τῆς ψυφοφορίας καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥώσων, ὡς καὶ ὁ Σ. Μητροπολίτης Σόφιας, ἀναχωρήσαντες πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Ἐπίσης δὲ πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ τε Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Πολωνίας κ. Διονύσιος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀλβανικῆς ἀντιπροσωπείας, ἅτινα συνειργάζοντο μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων καὶ μάλιστα εἶχον κηρυχθῆ ἐναντίον πάσης μελλοντικῆς συμμετοχῆς εἰς τοιαῦτα συνέδρια.

1. Δυστυχῶς παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας συγκεντρώσεις ταύτας, δὲν ἐπιτεύχθη ὁ καθορισμὸς ἐνιαίας στάσεως τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, οἵτινες πλέον ἢ ἅτις ἐφαρμάθησαν ἐν τε τοῖς τμήμασι καὶ τῇ γενικῇ συνελεύσει διαφωνοῦντες πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ σπουδαιοτάτων ζητημάτων. Ἐνδεικτικὸν δὲ τῆς ἐλλείψεως ἐνόητος μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἦτο καὶ ὁ εἰς διάφορα μέρη τῆς αἰθούσης διασκορπισμὸς αὐτῶν ἐν ταῖς συνεδριαῖς τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ἐνῶ ἐπεβάλλετο ἡ συγκέντρωσις πρὸς συνεννόησιν καὶ ἐμφάνισιν ἐνιαίου τοῦ μετώπου τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὡς πρὸς μὲν τὸ ἐν Ὁξφόρδῃ συνέδριον τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», ἡ κοινὴ πάντων σχεδὸν τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων ἐντύπωσις ὑπῆρξε καλὴ, παρὰ τινος ἐλλείψεως, καὶ δὴ καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν ἐνόητος τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου καὶ ἐν αὐτῷ εἶπε τῷ θεμελιώδει χριστιανικῷ δόγματι τῆς πίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου· καὶ ἐὰν ἡ Ἱ. Σύνοδος ἤθελε ζητήσῃ τὴν γνώμην μου περὶ τῆς μελλοντικῆς στάσεως αὐτῆς ἐναντι τῆς κινήσεως τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ συστήσω εἰς αὐτὴν ὡς εὐκαταίαν τὴν συνέχισιν τῆς εἰς ἐκείνην συμμετοχῆς ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς· κατὰ πόδας παρακολουθήσεως ὅχι μόνον τῶν παγκοσμίων συνεδρίων, ὡς ἄχρι τοῦδε συμβαίνει, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς προκαταρκτικῆς ἐργασίας, σὺν τῇ φρονιδίᾳ πρὸς διαφώτισιν τῆς ἐλληνικῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῆς ἡνωμένης Χριστιανωσύνης, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται ἤθελον αὐταὶ τύχει τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ ἕτερον συνέδριον, τὸ τοῦ Ἐδιμβούργου, δηλ. τὸ «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως», στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἐκ τούτου πείρας, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν πρακτικῶν τοῦ συνεδρίου τῆς Λαζάνης (1927), κατέληξα εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα, ἅτινα συναισθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνακοινώσω τῇ Σ. Ἱ. Συνόδῳ.

Δὲν παραγνωρίζω τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρώσεως ἀντιπροσώπων τῶν διαφορῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐν καιρῷ ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐνόητος τῆς χριστιανωσύνης, συμφώνως τῇ εὐχῇ τοῦ Κυρίου, «ἵνα πάντες ἐν ὄνῳ» (Ἰω. ζ. 21). Ἀναγνωρίζω πο. ἄς τινος προόδους, ἃς πεζόμενος ὑπὸ τῆς μακροαίονος πείρας καὶ τῶν περιστάσεων τῶν σημερινῶν ἐπετέλεσε, μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ὁ προτεσταντικὸς κόσμος πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς παλαιᾶς ἀδιασπαστοῦ Ἐκκλησίας ἐν τοῖς ζητήμασι περὶ τῆς σχέσεως τῆς Θείας χάριτος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην βούλησιν καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ ὑποτιμῶ τὴν σημασίαν τοῦ ἱεραποστολικοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρὰ τῆς ἑτεροδόξου καθήκοντος.

Οὐδὲν ἤττον ὅμως, ἐπειδὴ αἰεὶ ἐρημνέται πρόδοι παρατηροῦνται ἰδίως μετὰ τῶν παλαιῶν καὶ μεγάλων προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν, καθ' ὃν χρόνον αἱ πλεῖστοι τῶν προτεσταντικῶν παραφυάδων ἐμμένουσιν εἰς τὰς ὀξοσπαστικὰς αὐτῶν περὶ Ἐκκλησίας καὶ μυστηρίων καὶ Θείας χάριτος ἀντιλήψεις, καὶ ἐπειδὴ ἔξ ἐπιτοπίου τῶν προηγουμένων μελέτης ἐπέισθη, ὅτι προῦ τότεσις τῆς κινήσεως «Πίστεως καὶ διοικήσεως» καὶ τῶν παγκοσμίων συνεδρίων αὐτῆς εἶναι διὰ τὸν προτεσταντικὸν κόσμον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ἡ Branches Theory¹, καθ' ἣν οὐδεμία δῆθεν Ἐκκλησία κατέχει πλήρη τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ στοιχεῖα αὐτῆς ὑπάρχουσιν ἐν ἐκάστη ἐκκλησίᾳ καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν θέλει ἀποκατασταθῆ ἡ ἀληθινὴ μία, ἅγια, καθολικὴ καὶ ἀποστο-

1. M. Congar Chrétiens desunis (1937), σ. 217 ἔξ. καὶ A. Kademacher Die Wiedervereinigung der christlichen Kirchen (1937), σ. 75, X, Ἀνθροῦσου, Συμβολικὴ β' ἐκδ. σ. 415 καὶ 95 ἔξ.

λική Ἐκκλησία, ἥτις προϋπόθεσις εὑρηται ἐν προφανῶς ἀσυμβίβαστῳ ἀντιθέσει οὐ μόνον πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσης ἑαυτὴν ὡς τὴν μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ρητὴν τοῦ Κυρίου ἐπαγγελίαν περὶ καθοδηγήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ διαμένουτος ἁγίου Πνεύματος (Ἰω. ιζ', 13).

Ἐπειδὴ, ὡς ἀντελήφθη, τὰ συνέδρια «Πίστεως καὶ διοικήσεως», ὅπως ὀργανοῦνται μέχρι τοῦδε, μὲ συμμετοχὴν Βαπτιστῶν καὶ Κουακέρων καὶ Στρατοῦ τῆς σωτηρίας καὶ ἄλλων ὁ Ἰσοπαστικῶν προτεσταντικῶν συγκροτημάτων, μεθ' ὧν πᾶσα συνεννόησις καὶ ἐπὶ οὐσιωδεδεστάτων ἐπιδογματικῶν ζητημάτων παραμένει ἀδύνατος, ὡς ἀποδεικνύει ἡ πείρα τῶν συνεδρίων Λωζάννης καὶ Ἐδιμβούργου¹, ἥτοι εἶναι μᾶλλον *παμπροτεσταντικὰ συνέδρια*, ἢ ὧν θὰ ἔπρεπε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐπιδιώκηται ἡ τόσον ἄλλως δύσκολος ἐσωτερικὴ συνεννόησις αὐτοῦ τούτου τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου² καὶ ἐπειδὴ τέλος, διὰ πάντας τοὺς εἰρημένους λόγους, ἡ ἐπίσημος συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰ τοιαῦτα συνέδρια κατανίξαι τοῦλάχιστον ματαιοπονία, ἂν μὴ καὶ κίνδυνος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀξιοπρεπειᾶς αὐτῆς καὶ ἀφορμὴ σκανδάλου διὰ τὰς ἀσθενεστεράς συνειδήσεις.

Διὰ ταῦτα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν, ὅπως παρακληθῆ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συνεννόησεως μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα δηλωθῆ ἔγκαιρος εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὴν ὀργάνωσιν «Πίστεως καὶ διοικήσεως», ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἀποστέλλωσιν ἐπίσημως ἀντιπροσώπους εἰς τοιαῦτα ἐτερόκλητα συνέδρια, ἀνθ' ὧν εὐκαταία θὰ ἦτο ἡ δι' οἰουδήποτε τρόπον ἐπιδιώξις τῆς βαθμιαίας καὶ δὴ καὶ χωριστῆς συνεννόησεως τῶν ὁπωσδήποτε συγγενεστέρων πρὸς ἀλλήλας Ἐκκλησιῶν³ συγχρόνως δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποδειχθῶσι καὶ ἐπίσημως αἱ βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ περιπόθητος ἔνωσις. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ληφθῆ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι οὐ μόνον ὀλιγοπληθεῖς ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, οἷαι αἱ τῆς Φιλανδίας, Ἐσθονίας κ.λ.π., ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ Πατριαρχεῖα Σερβίας καὶ Ρουμανίας ἀπέσχον τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου, καθ' ἃ δὲ ἐδηλώθη εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀντιπροσωπείαν, συνεδριάζουσαν ἰδιαιτέρως, ὑπὸ τοῦ σ. Μητροπολίτου Σόφιας Στεφᾶ.

1. Δυστυχῶς καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ παρατηρήθησαν τάσεις ἐλευθεριάζουσαι καὶ ὡς πρὸς ἃ θεμελιώδη χριστιανικὰ δόγματα, οἷα τὸ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου καὶ τὸ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ἐζητήθη ἡ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν ἀποφυγὴ ὀρισμένων δογματικῶν ὄρων, προκειμένου περὶ τῆς διατυπώσεως θεμελιωδεδεστάτων χριστιανικῶν ἀληθειῶν, καθ' ὧν τάσεων ἠναγκάσθημεν τινες τῶν ὀρθοδόξων νὰ καταθέσωμεν διαμαρτυρίαν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Μ. Κωνσταντινίδου καὶ ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τῇ Γεν. Συνελεύσει ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συνεδρίου. Καὶ δὲν ἐπεκράτησαν μὲν πλήρως αἱ εἰρημέναι τάσεις, ἐχειροκροτήθησαν ὅμως ὑπὸ πολλῶν μελῶν τῆς γεν. συνελεύσεως καὶ δὲν ἀφῆκαν ἐν τέλει ἀνεπηρέαστα οὐδὲ τὰ ἐν λόγῳ ψηφίσματα. Σημειωτέον δ' ὅτι ἀνάλογον ἐντύπωσιν ἔσχον καὶ πολλὰ μὴ ὀρθόδοξα μέλη τοῦ συνεδρίου, μεθ' ὧν ἐτυχὲ νὰ συνομιλήσωμεν καὶ νὰ ἀνταλλάξωμεν γνώμας ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.

νου, θὰ ἀπόσχη πιθανώτατα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία.

Τούτων δὲ πάντων ἔνεκεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους εὐνοήτους λόγους, ἐὰν ἤθελε ζητηθῆ ἡ γνώμη μευ περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τηρητέας στάσεως ἔναντι τῆς κατ' ἀρχὴν ἀποφασισθείσης ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Ἐδιμβούργῳ συγχω. εὔσεως τῶν δύο παγκοσμίων ὀργανώσεων «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ «Πίστεως καὶ διοικήσεως», πρὸς συγκρότησιν τοῦ μελετωμένου καὶ εἰς πολλὰς παρεξηγήσεις ἀφορμὴν δόντος «ἐνιαίου Ἐκκλησιαστικοῦ κέντρου τῆς μὴ Ῥωμαϊκῆς Χριστιανωσύνης», θὰ ὄφειλον νὰ συστήσω τοῦλάχιστον ἐφεκτικότητά, μέχρι τῆς τελείας ἀποσαφηνίσεως τοῦ χαρακτήρος τῆς μορφωθησομένης νέας ταύτης ὀργανώσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ἄλλου φρονῶ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ ἀποξενωθῆ τελείως τῆς κινήσεως τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου πρὸς συνεννόησιν ἐπὶ τῶν δογματικῶν ζητημάτων, ἀλλ' ὀφείλει μετὰ πάσης συμπαθείας νὰ παρακολουθῆ αὐτὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ νὰ διαφωτίξῃ τοὺς ἐτεροδόξους περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὑπ' αὐτῆς πιστῶς διατηρηθέντος ἀτιμήτου τῆς γεωργᾶς παραδόσεως θησαυροῦ, ἐρωτώμενος ἤθελον συστήσει, ὅπως αὕτη καλουμένη συμμετέχῃ μὲν δι' ἀντιπροσώπων τῆς εἰς συνέδρια δογματικῶν συζητήσεων μετ' ἀντιπροσώπων τῶν ὁπωσδήποτε ἐγγύτερον πρὸς αὐτὴν ἰσταμένων ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν⁴, προκειμένου δὲ περὶ συνεδρίων τοῦ τύπου τῆς Λωζάννης καὶ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἀρκηται εἰς τὴν ἀποστολὴν παρατηρητῶν ἢ ἐπισκεπτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰς συζητήσεις πρὸς διαφώτισιν τῶν ἐτεροδόξων περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως τῶν ἐπὶ τάπητος ζητημάτων, πλὴν ἄνευ ψήφου. Ἡ τοιαύτη δὲ στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μεσάζουσα μεταξὺ τῆς προτεσταντικῆς καὶ ὁμαιοκαθολικῆς⁵, φρονοῦμεν, ὅτι ὑλαγο-

1. Μειονεκτήματα τῶν γενικῶν δογματικῶν συνεδρίων τοῦ τύπου τῆς Λωζάννης καὶ τοῦ Ἐδιμβούργου σπουδαιότατα καὶ παρακωλυτικὰ θετικῆς ἐργασίας καὶ δὴ καὶ συνεννόησεως αὐτῶν τούτων τῶν συνεδρίων, εἶναι ἐνθὺν μὲν τὸ πλῆθος τῶν θεμάτων, ἐνθὺν δὲ τὸ πλῆθος τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μειονεκτημάτων τούτων ἦτο ἡ διάσπασις τοῦ συνεδρίου εἰς τμήματα καὶ ὑποτμήματα, ἐν οἷς πάλιν ἦτο τοσοῦτον τὸ πλῆθος καὶ τοιαύτη ἡ βαρῦτης τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἐπαρκὴς χρόνος οὔτε πρὸς διουχιτικὴν συζήτησιν οὔτε κἂν πρὸς μελέτην τῶν σχεδίων τῶν ψηφισμάτων ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν τμημάτων, αἵτινα ἐκαλοῦντο νὰ συζητήσωσιν ἐπὶ τῶν σχεδίων τούτων πολλάκις ἅμα τῇ καταθέσει αὐτῶν, γινόμενη ἐνίοτε 5 λεπτὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως. Σημειωτέον δ' ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ψηφίσματα, αἵτινα ἐφαίνοντο ἀποτελοῦντα τὸν κύριον σκοπὸν τοῦ συνεδρίου, συνεβιάσσοντο ὑπὸ συντακτικῆς ἐπιτροπείας, ἐν ἣ ἀντεπροσωπεύοντο αἱ διαφορώταται δογματικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκρητιστικοῦ ἢ συμβιβαστικοῦ χαρακτήρος (Compromiss), ἐβρίθον δηλ. διπλωματικῶν ἢ διαφορομένων ἐκφράσεων, ἐπομένως ἐχρῆζον ἐπισταμένης μελέτης πρὸ τοῦ νὰ συζητηθῶσι καὶ γίνωσι δεκτὰ. Ἄν ἦτο δυνατόν ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους νὰ διεξοχθῶσι σοβαραὶ δογματικαὶ συζητήσεις ἐπὶ ζητημάτων θεμελιώδους σπουδαιότητος!

2. Ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀπέτειλε μὲν ἀντιπροσώπους αὐτῆς οὐδ' εἰς τὸ συνέδριον τούτο, οὐχ

ρεύεται υπό των δεδομένων της ιστορίας της 'Ορθοδόξου εκκλησίας και είναι σύμφωνος προς την θέσιν αυτής μεταξύ του χριστιανικού κόσμου και πρό παντός προς την αυτοσυνηδησίαν αυτής, ως της μᾶς, ἁγίας, καθολικῆς και ἀποστολικῆς 'Εκκλησίας'.

Τέλος ὀφείλω νὰ ἐκφράσω πρὸς τὴν Σ. Ἱ Σύνοδον τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ προσγειομένῃ μοι τιμῇ διὰ τῆς ἐκλογῆς μου ὡς ἀντιπροσώπου αὐτῆς ἐν τοῖς εἰρημένους μεγάλοις συνεδρίοις. Ἐπίσης δ' ὀφείλονται χάριτες καὶ τῷ ἔξοχωτάτῳ ἐπὶ τῶν Ἐρησκυμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ἱ. Πουργῷ κ. Κ. Γεωργακοπούλῳ, εὐαρεστηθέντι νὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων εἰς τὰ ἐν λόγῳ συνέδρια διὰ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐπιχορηγίας τῶν ἀπαιτουμένων ὑλικῶν μέσων.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβ. ἰσμοῦ

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

ἦτον ὁμοῦ παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας αὐτοῦ δι' ὁμάδος ἐπιλέκτων παρατηρητῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας Μ. Βένετος. Ὁ δὲ ὁμοκαθολικὸς ἐπίσκοπος Ἐδιμβούργου καὶ ὁ ἡγούμενος τῶν περὶ τὸ Γρένιου ἐν Ριέρνι ἐν Αἰμαῶν τοῦ Β. Ἁγίου Βενεδικτίνων διὰ τηλεγραφήματων αὐτῶν πρὸς τὸ προεδρεῖον τοῦ συνεδρίου διεδήλωσαν τὴν πρὸς τοῦτο συμπάθειάν των.

1. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν, ὅπως δοθῇ ἡ προσήκουσα σύστασις εἰς τοὺς κληρικούς ἀντιπροσώπου: τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἵνα ὦσι πολὺ προσεκτικαί προκειμένοι περὶ ἐπισήμου καὶ ἐνεργοῦ συμμετοχῆς εἰς ἐτερόδοξον λατρείαν, δι' ἣς δημιουργεῖται εἶδος προτεσταντικῆς Ὀδνίας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ρωσικὴ εἰκονογραφία.

Κατὰ τὸν ἐν Παρισίοις ἐργασμὸν τῆς δεκαετίας τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτεύουσῃ ἰδρυθέντος ρωσικοῦ σωματείου «Εἰκόν» ἐγνώσθη ὅτι, καθ' ὅλον τὸ διαρροῦσαν χρονικὸν διάστημα, τοῦτο διωργάνωσε 19 ἐκθέσεις ρωσικῶν εἰκόνων, καθ' ἃς ἐξετέθησαν περὶ τὰς 2.000 εἰκόνες, οἱ δὲ ἐπισκέπται αὐτῶν ἀνήλθον εἰς 11.000, γάλλοι καὶ ξένοι. Ὡς πολλοὶ ἠγόρασαν σημαντικὸν ἀριθμὸν. Εἶνε ἀξιοσημείωτον ὅτι ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἐπέδειξεν ὁ καθολικὸς κληρικός, ὅστις πρόεβη καὶ εἰς παραγγελίας ἱερῶν εἰκόνων εἰς ῥώσους ἁγιογράφους, αὐστηρῶς βυζαντινῶν. Ἐξ ἄλλου ῥῶσοι καλλιτέχναι πολλὰκις ἐκλήθησαν νὰ ἐκθέσωσιν εἰς ἐκθέσεις καθολικῆς ὀρθοδόξου τέχνης εἰκόνας ρωσικῆς εἰκονογραφίας, πάντοτε προκαλοῦσας τὴν συμπάθη προσοχὴν τοῦ κοινοῦ. Τὸ σωματεῖον διωργάνωσε εἰδικὰ μαθήματα εἰκονογραφίας, εἰς τὰ ὁποῖα προσήλθον καὶ γάλλοι, κατὰ πρόσκλησιν δὲ καθολικῶν κληρικῶν πρόεβη εἰς διαλέξεις γαλλιστὶ περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ὀρθοδόξου εἰκόνας. Ἰκανοὶ δὲ γάλλοι ἐπιστήμονες καὶ καθολικοὶ ἱερεῖς εἶναι μέλη τοῦ σωματείου τούτου, τὸ ὁποῖον ὄρισε προσημίαν του τὸν ἁγ. Ἰωάννην Λαμασκηνόν.

Κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἀγγλικοῦ συμβουλίου τῶν λογοκριτῶν τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἡ Ἐπιτροπὴ χριστιανικοῦ κινηματογράφου καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Δημοσίας Ἠθικῆς ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ μὲν γλῶσσα τῆς ἀφηγήσεως

γεγονότων τῆς ἁγ. Γραφῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ γραφικὴ ἢ παρεμφερὴς πρὸς αὐτήν, ἢ δὲ παράστασις τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου νὰ ἀποφεύγηται ἀπολύτως. Ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν μελῶν ὑπεστηρίχθη, ὅτι θὰ ἤδύνατο νὰ ἐμφανίζηται καὶ πρόσωπον ὑποδυόμενον τὸν Κύριον, εἰς ταινίας λομβονομένας ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῶν ἐκκλ. ἀρχῶν καὶ προοριζομένας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ παραστάσεις αἱ ὁποῖαι θὰ δίδονται ἐντὸς ναῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν χώρων. Τέλος, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἀνεγνωρίσθη ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατυπωθῇ κανὼν τις ἐν περιπτώσει ὁμοῦ ἀποδόσεως αὐτῆς καθωρίσθη, ὅτι αἱ λέξεις πρέπει νὰ εἶναι αἱ ὑπὸ τῶν Ἐσαγγελιστῶν χρησιμοποιοῦμεναι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς δύο τακτικὰς αὐτῆς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα. Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, Κεφαλληνίας, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως μεταβάσα παρὰ τῷ κ. Ἱ. Πουργῷ Ἐρησκυμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας συνωμίλησαν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινῶν ἐκκρεμῶν ἐκκλῆσ. ζητημάτων καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνήλθε τὸ Πρωτοβάθμιον, χθὲς δὲ καὶ σήμερον τὸ Δευτεροβάθμιον Δικαστή-ἐκδικάσαντα διαφόρους ὑποθέσεις.

— Πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ Ὑπουργεῖον Ἐρησκυμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἀνήρθυσεν ἔγγραφον δι' οὗ γνωρίζει αὐτῇ ὅτι ἀποδέχεται τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 342-12-10 π. ἔτ. ἐγγράφου τοῦ παρ' αὐτῷ κ. Νομικοῦ Συμβούλου ὑποβληθείσαν αὐτῷ, ἀνακοινωθείσαν δὲ καὶ τῇ Ἱερῷ Συνόδῳ γνώμην τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου, καθ' ἣν ἡ ἐπὶ τῶν προσφυγῶν ἀπολυόμενων ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων τριμελῆς ἐπιτροπὴ, ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 75 τοῦ καδ. Νόμου 3439 ὑπεστηρικτὰ ἐξυκολουθαὶ ὑφισταμένη, μὴ καταργηθεῖσα διὰ τοῦ ἀρθροῦ 18 τοῦ ἀπὸ 19 Ἰβρίου 1935 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου. Συνεπεία τούτου ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἐξέλεξε τὸν Σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιον Πρόεδρον τῆς τριμελοῦς ἐπὶ τῶν προσφυγῶν Ἐπιτροπῆς.

— Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐχορηγήθη ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς δεκαήμερος μὲν τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων, ἑπταήμερος δὲ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σεργῶν.

— Διὰ Βισ. Διατάγματος διορίσθη Ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ Ἱερῷ Μητροπόλει Φωκίδος ὁ ἀρχιμ. Τιτὸς Ματθαίου.

— Ἐνεκρίθη ἡ ἰδρυσις Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς παρὰ τῇ Ἱερῷ Μητροπόλει Μαρωσείας.

— Τὸ κεντρικὸν συμβούλιον τοῦ Ο.Α.Ε.Π. κατόπιν εισηγήσεως τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ. Π. Μαυρίκη, ὀρισθέντος ὅς: εἰσηγητῆ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ο.Α.Ε.Π. χρήσεως 1938—1939, ἐνέκρινεν τοῦτον.

— Ἐπίσης ἐνέκρινε σχέδιον ἀνανεώσεως τῆς μετὰ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς συμβάσεως δι' ἕντος καὶ ἐξουσιοδότησε τοὺς ἐμπροσθεθέντας νομίμως τὸν Ὄργανισμὸν, ἵνα ὑπογράψῃ τὴν ταύτην.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπέτρεψε τὴν κατ' ἄκραν ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν τέλειν γάμον ἐν διαστήματι τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς εἰς ὁρισμένας μόνον περιπτώσεις ἀπολύτου ἀνάγκης καὶ διὰ παμπῆ.

ΡΩΜΑ-ΓΚΗ ΕΚΔΑΛΗΣΙΑ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐκατονταετίας ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πρώτης λειτουργίας ἐν Νέῃ Ζηλανδίᾳ ἐτελέσθησαν πανηγυρικαὶ ἱεραουργίαι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἀπὸ τῆς 26 παρελθόντος μηνός: μέχρι τῆς 6 Ἰστανμένου.

Τῇ 12 παρ. μηνός ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Ρώμης ἐώρτασε διὰ πανηγυρικῆς λειτουργίας τὴν 16ην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς εἰς τὸν παπικὸν θρόνον ἀναρρήσεως αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐδέχθη πολυάριθμα συγχαρητήρια πανταχόθεν τῆς οἰκουμένης παρὰ τοῦ καθολικοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος καὶ ἐκ μέρους ἐπισήμων προσώπων.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Τεσσαρακοστῆς οἱ ἐπίσκοποι τῆς

πέλθῃ ἐπὶ Ἀμερικῆς καὶ πρὸς τῆς λήξεως τῆς τριετίας. Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ἢ δὲ πρόσκλησις εἰς Ἀμερικὴν ἅμα τῇ ἐγκρίσει αὐτῶν.

Ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ σταλῇ ἐντεῦθεν τοῖς αἰτουμένοις καὶ τὸ εἰσιτήριο αὐτῶν.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐλθωσιν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπως ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως αὐτῶν ἀρχίσωσι τὴν σπουδὴν τῆς Ἀγγλικῆς.

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ὁ ἐνδιαφερόμενος, γράφων ἡμῖν, θὰ λαμβάνῃ ἀπάντησιν ἐγκαιρῶς.

Ἐν Ἀστωρίᾳ, Νέας Ὑόρκης, τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1938
† Ὁ Ἀμερικῆς Ἀθηναγῶρας

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠ ΚΡΙΜΑΤΑ

† I. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας [1]

Πρὸς τὸν ἱερομόναχον Νεόφυτον Καλοφρόντην ἀδελφὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Βιερωῶν καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ ἐκτελούντος χρῆν ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ' Α 86 ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μητροπόλεως, ἐντὸς δύο ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὡραν 11ην π. μ. καθ' ἐκάστην καὶ ἀπολογηθῆς εἰς τὴν ἀποδιδομένην σοι κατηγορίαν, ὅτι ἀπὸ μηνῶν ἐγκαταλιπὼν τὴν μονὴν σου, μετέβης ἀνευ ἀδείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας καὶ τοῦ προῖσταμένου σου ἡγουμένου εἰς Ἀθήνας καὶ περιφέρουσαι ἐκεῖ περιφρονῶν τὰς προῖσταμένας Ἐκκλησιαστικὰς καὶ τὰς περὶ διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ἀποφάσεις αὐτῶν καὶ ἱεροπράξεις εἰς τὰς παρασυαγωγὰς αὐτῶν μνημονεῶν Ἱεραρχῶν καθηρημένον κατασκανδαλίζων τοὺς πιστοὺς καὶ διασύρων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ κύρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου. Ἐν Τριπόλει τῇ 1 Μαρτίου 1938.

† Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς ἀνακριτῆς Ὁ Γραμματεὺς Βασιλ. ἱερεὺς Κουλολιάς Παρθ. Κ. Ἀντωνόπουλος

† I. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας [1]

Πρὸς ἱερομόναχον Θεόκτιστον Ἀδαμόπουλον ἀδελφὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς Μιλεσβῆς καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ ἐκτελούντος χρῆν ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ' Α 87 ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μητροπόλεως, ἐντὸς δύο ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὡραν 11ην π. μ. καθ' ἐκάστην καὶ ἀπολογηθῆς εἰς τὴν ἀποδιδομένην σοι κατηγορίαν, ὅτι ἀπὸ μηνῶν ἐγκαταλιπὼν τὴν μονὴν σου, μετέβης ἀνευ ἀδείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας καὶ τοῦ προῖσταμένου σου ἡγουμένου εἰς Ἀθήνας καὶ περιφέρουσαι ἐκεῖ περιφρονῶν τὰς προῖσταμένας Ἐκκλησιαστικὰς καὶ τὰς περὶ διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ἀποφάσεις αὐτῶν καὶ ἱεροπράξεις εἰς τὰς παρασυαγωγὰς αὐτῶν μνημονεῶν Ἱεραρχῶν καθηρημένον κατασκανδαλίζων τοὺς πιστοὺς καὶ διασύρων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ κύρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου. Ἐν Τριπόλει τῇ 1 Μαρτίου 1938.

† Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς ἀνακριτῆς Ὁ Γραμματεὺς Βασιλ. ἱερεὺς Κουλολιάς Παρθ. Κ. Ἀντωνόπουλος

— Π Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

† I. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τῶν ἱερῶν ναῶν «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» καὶ «Ἀγίου Βασιλίου» τῆς ἐνορίας Καρυῶς—Καρυστικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεράς Μητροπόλεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως εἰς τὸ Δελτίον «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 83 τοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ὅπως ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1938.

† Ὁ Κορινθίας Διαμασκηγός.

† I. Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Βιλιβίνης τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλουμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην ἕως μέχρι τῆς 31 τοῦ μηνός, προσέλθωσιν εἰς τὰ ἐνταῦθα γραφεῖα ἡμῶν καὶ ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον τὴν ἐπιμένην θέλησιν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Μορφωτικὰ προσόντα τοῦλάχιστον ἀπολυτηρίου Σχολαρχείου. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 16 Μαρτίου 1938. † Ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος.

† I. Μητρόπολις Κρήτης.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π. προσκαλοῦμεν τοὺς κεντημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλουμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἀβδου Παδιδάδος ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 1 Μαρτίου 1938.

† Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

† I. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Καστανιάς τ. δ. Ὑπάτης καὶ 2) Μαλεσίνης, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλουμένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμίῳ τῇ 18 Μαρτίου 1938.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

† I. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Greek Archdiocese of North and South America 25—19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y., U. S. A.

† Προσκλησις Ἱερέων [2]

Χηρευουσῶν θέσεων τινῶν Ἐφημεριακῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῇ, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλουμένους ν' ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῇ ἐφημεριακὴν διακονίαν ἱερεῖς, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ὅτις τὸ δυνατόν ταχύτερον αἰτήσιν σχετικῆν.

Ἀπαιτούμενα ἐκπαιδευτικὰ προσόντα: Διπλώμα Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς ἢ Ἀνωτέρας Ἱερατικῆς Σχολῆς.

- Ἐγγραφα: 1ον) Ἀντίγραφον χειροτονητηρίου, κενυομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. 2ον) Ἀντίγραφον διπλώματος σπουδῶν, ἐπίσης κενυομένου. 3ον) Πιστοποιητικὸν ἡλικίας καὶ γάμου. 4ον) Ἐγγραφοὺν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου περὶ τῆς καλῆς αὐτῶν διαγωγῆς, καὶ 5ον) Δύο νεώταται φωτογραφία σχήματος ταχυδρομικοῦ δελτίου.

Τὸ εἰσιτήριο σταλῆσται ἐντεῦθεν.

Ἐν Ἀστωρίᾳ, Ν. Υ. τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1938.

† Ὁ Ἀμερικῆς Ἀθηναγῶρας.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Ἐάνδης ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐπεθεύοντες, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύπος «Φαίνικος» ὁδὸς Λεωνόπου 4, Τηλ. 54-229